

Lotyšsko

Lukáš Sejk
Matouš Schlosser
6. 2. 2017 – 6. 5. 2017

-
- Hlavní město: Riga
  - Rozloha: 64 589km²
  - Počet obyvatel: 1 997 500 (2014)
  - Jazyk: Lotyština
  - Měna: Euro
  - Státní zřízení: Parlamentní republika

* Odborná praxe

* Odborná praxe

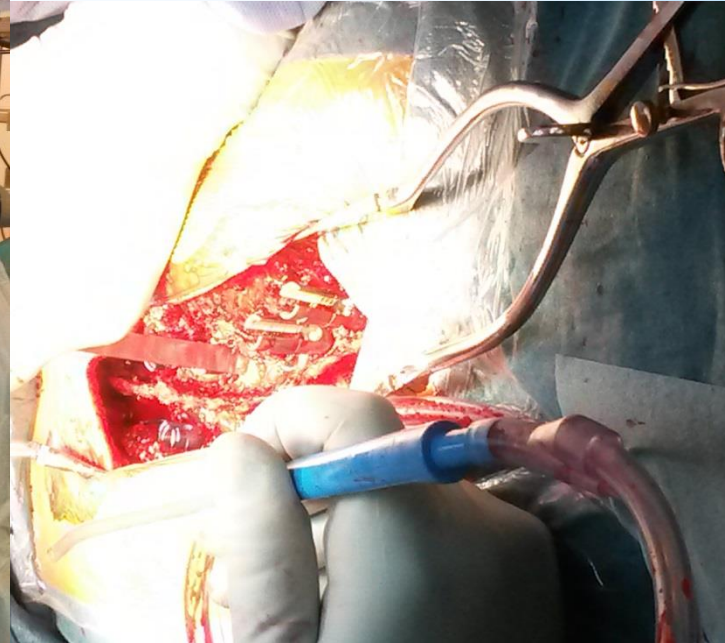
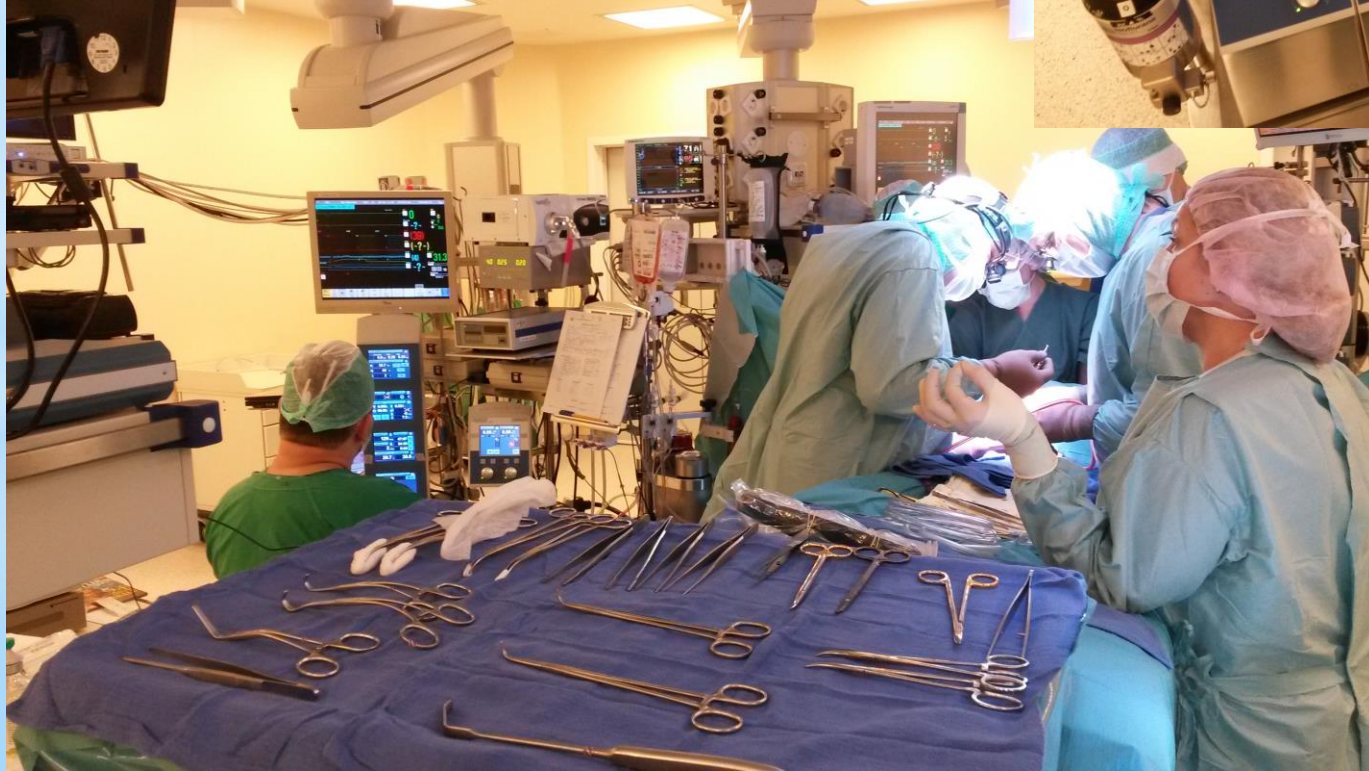
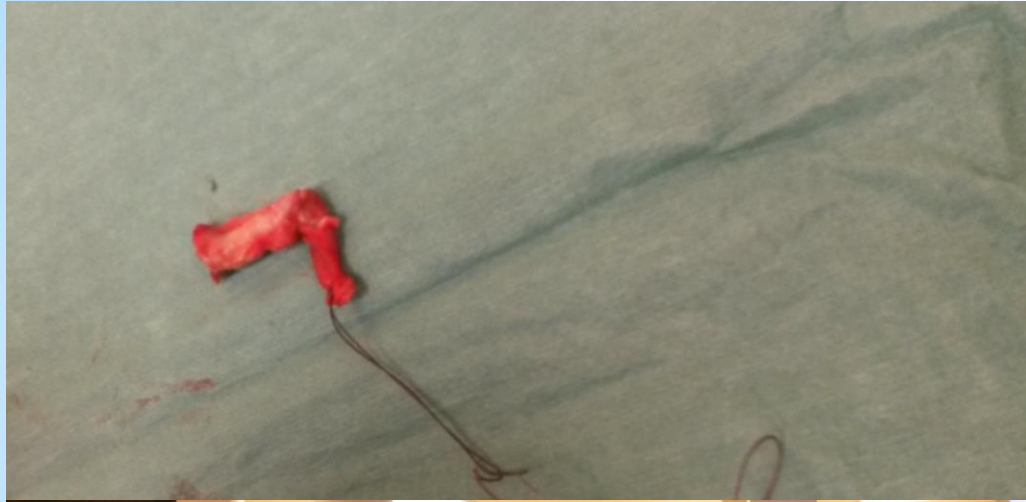
- Domácí péče
- Dětská fakultní nemocnice
  - Anesteziologie
  - Urgentní příjem
  - Oddělení č.9
- Rigas Austrumu Kliniska Univarsitates Slimnica

* Dětská fakultní nemocnice

Anesteziologie

Urgentní příjem

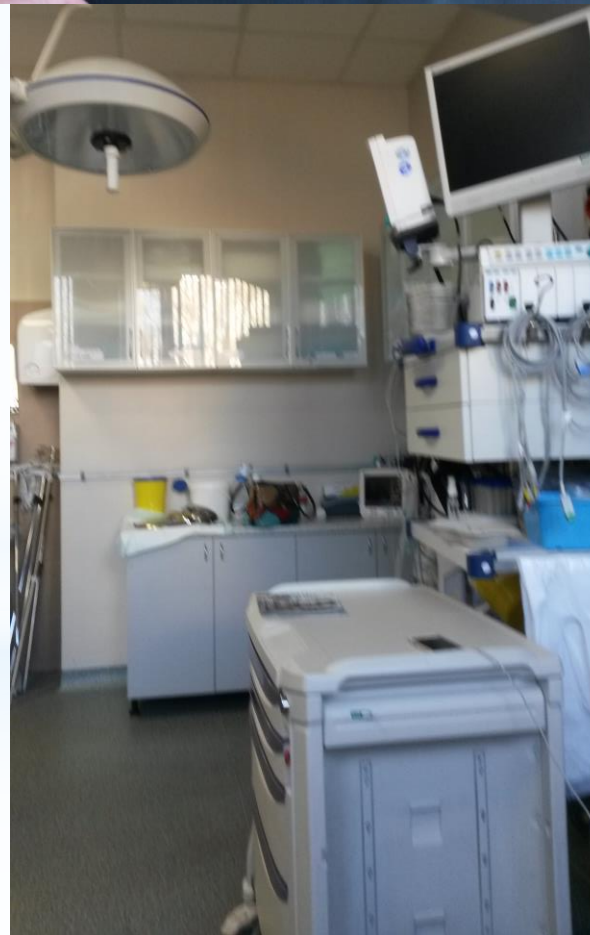
* RAKUS Gailezers

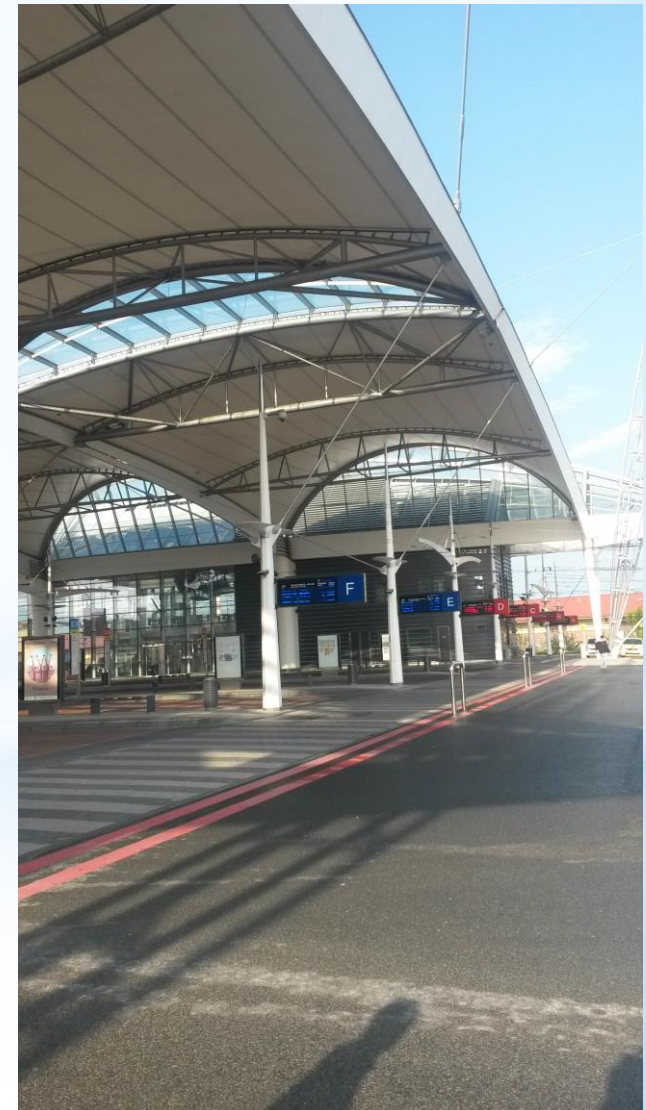
Urgentní příjem

* Doprava

- Letadlo cca 5 000Kč X Autobus cca 1 300Kč

MHD

- Měsíční jízdenka 16€
- <https://www.rigassatiksmeliv/en/>

* Ubytování

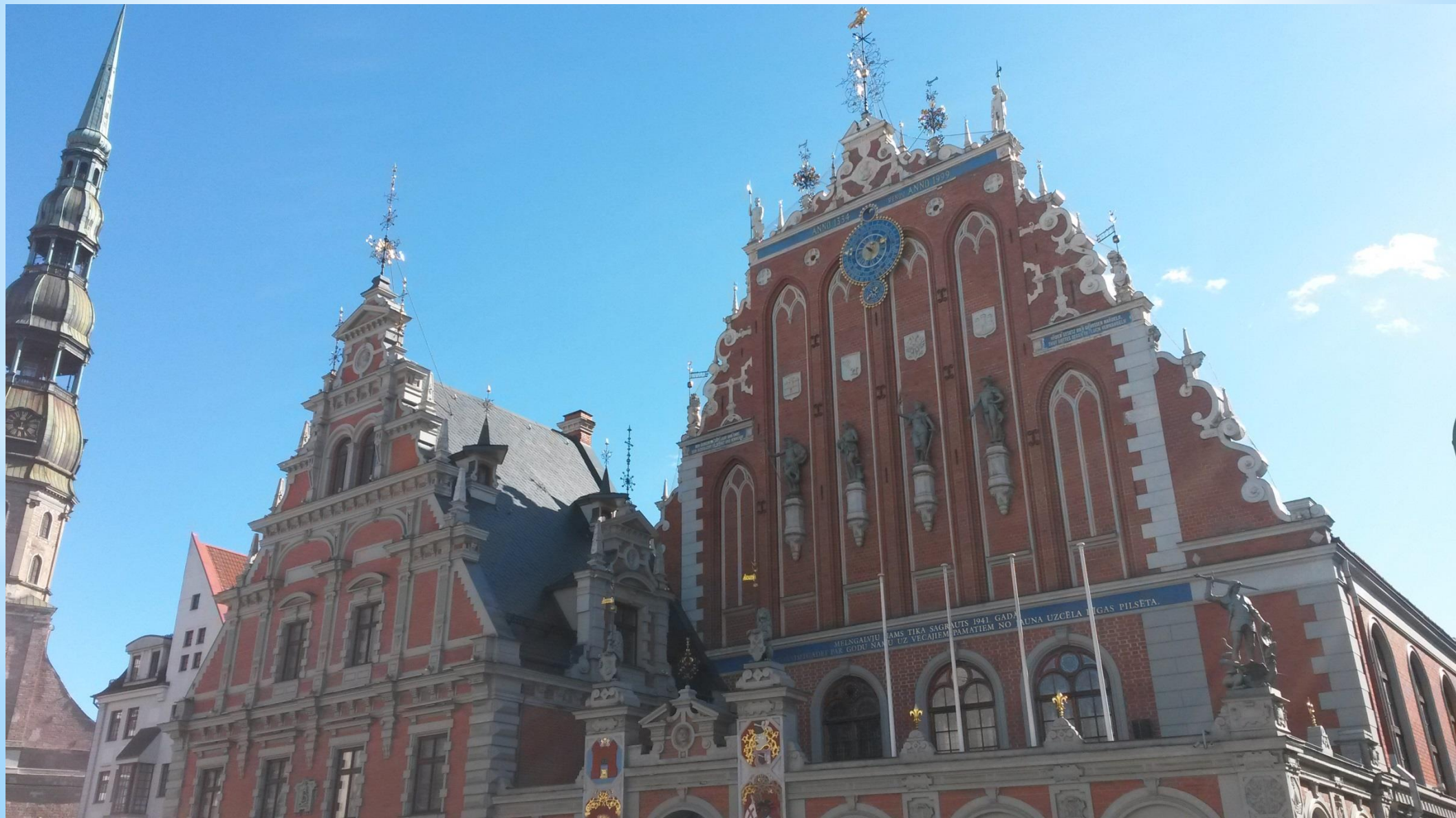

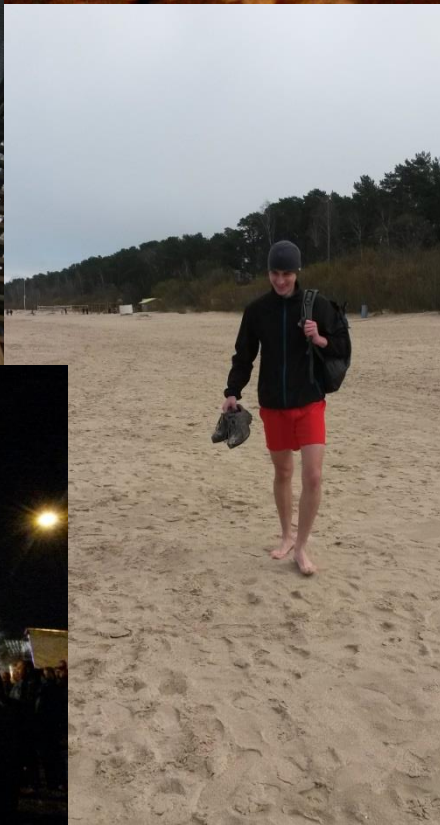

* Riga a volný čas

Děkujeme za
pozornost

STÁŽ – LOTYŠSKO

6. 2. 2017 – 6. 5. 2017

Spolu s kolegou Lukášem jsme se zúčastnili tříměsíční stáže v hlavním městě Lotyšska, v Rize. Stáž probíhala ve dnech 6. února. 2017 až 6. května. 2017. Před odjezdem bylo potřeba vyřídit pár dokumentů na fakultě a rektorátu, zařídit si cestovní pojištění, udělat vstupní test z angličtiny. Dále bylo potřeba nechat si v nemocnici udělat testy na Heptatitidu B, tuberkulinový test a RTG plic. Již před odjezdem jsme byli v kontaktu s koordinátorkou naší stáže v Lotyšsku, Renatou. S tou jsme si domluvili ubytování na kolejích tamější univerzity, která byla vzdálena jen asi deset minut chůze od pracoviště, kde jsme podle původních informací pracovat po téměř celou dobu pobytu v Lotyšsku.

Do Rigy jsme se dopravili autobusem, který jel z Prahy. Cena jízdenky byla cca 1250Kč. Cesta autobusem trvala zhruba 22 hodin, proto jsme z Prahy vyráželi s předstihem již v sobotu 4. února. Do Rigy jsme dorazili druhý den večer. Na autobusovém nádraží na nás čekala studentka tamější univerzity a ukázala nám cestu na kolej. Kolej byla umístěna na okraji Rigy, vzdálená od centra zhruba 40 minut jízdy MHD. Ubytovali nás na bytě, kde byly tři dvoulůžkové pokoje, obývací místnost, koupelna a kuchyň. Tento byt byl určen pro zahraniční studenty, a proto byl plně vybaven (pračka, žehlička,...). Cena ubytování za jeden měsíc byla příjmných 55€. Při našem příjezdu tam byl již ubytován student fyzioterapie z Bulharska, který s námi bydlel až do května a tři studenti oboru všeobecná sestra z Portugalska, ti však během týdne odjeli. V průběhu našeho pobytu pak ještě přijeli dvě studentky oboru všeobecná sestra, jedna z Litvy a druhá z Řecka. Na kolejích nebyla menza, takže jsme se stravovali svépomocí, ale v okolí kolejí bylo dost obchodů a v kuchyňce na bytě se vařilo krásně, tak chybějící menza nebyl žádný zásadní problém.

Hned v pondělí jsme se setkali s naší koordinátorkou Renatou. Podepsali potřebné dokumenty, nájemnou smlouvu a Renata nám dala potvrzení o studiu, abychom si mohli zajistit MHD kartu se studentskou slevou. Měsíční jízdenka na MHD stála 16€. S Renatou jsme se pak setkali ještě párkrát. Vždy když jsme někde začínali praxi, jela s námi, aby nám ukázala cestu a zařídila potřebné dokumenty na jednotlivých pracovištích.

Původně jsme měli začínat praxi na záchranné službě. Tam jsme se však kvůli problémům s legislativou nedostali. Praxi jsme tedy začínali tím, že jsme dva týdny jezdili s jednou sestrou po domácí péči. Probíhalo to tak, že jsme v průběhu dne jezdili za pacienty k nim domů, kde jsme udělali potřebné výkony (převazy, podání infuzí, atd.) a hned poté jsme jeli zase dál. Pracovní doba zde byla různá, podle počtu pacientů. Začínalo se ráno v šest hodin a většinou se končilo mezi dvanáctou a druhou hodinou odpolední. Sestra, se kterou jsme jezdili, byla fajn a aspoň jsme se během těchto prvních dvou týdnů, rozkoukali a zjistili něco málo o Lotyšsku. Co se ale praxe týče, moc přínosné to nebylo.

V následujících sedmi týdnech jsme měli být v dětské nemocnici. Během této doby jsme vystřídalí 3 oddělení. Anesteziologii, infekční oddělení a urgentní příjem. Nevýhodou této dětské nemocnice bylo, že byla dost vzdálená od kolejí. Spoje MHD tam sice jeli pěkně, ale jedna cesta zabrala něco málo přes hodinu. Zde se proto hodila již zmíněná měsíční jízdenka na MHD.

Praxi v dětské nemocnici jsem začínal na operačních sálech. Během těchto dnů jsem se podíval na všech 7 operačních sálů, od ORL sálů, přes sály neurochirurgické až po kardiochirurgický sál. Pracovní doba zde byla různá, podle počtu a povaze naplánovaných výkonů na sále, kde jsme zrovna ten den byli. Zde hodně záleželo na tom, s jakým anesteziologem jsem zrovna na sále byl. Většinou vše ochotně vysvětlovali a během této praxe jsem získal spoustu teoretických poznatků. Bohužel jsem se zde nedostal k tolika praktickým výkonům, ke kolika bych chtěl.

Po praxi na anesteziologii následovalo infekční oddělení. Konkrétně se jednalo zřejmě o plicní oddělení. Pracovní doba zde byla již běžná osmihodinová směna. Na tomto oddělení byli příjemné a ochotné sestry. Praktických výkonů jsme ovšem moc neudělali. Většinou se jednalo o výkony typu měření teploty či saturace, jen sem tam nás nechali vzít krev.

Poslední část praxe v dětské nemocnici jsem strávil na urgentním příjmu. Urgentní příjem byl rozdělen na několik částí. První částí urgentního příjmu, kterým pacient musel projít, bylo tzv. triage, kde se rozhodovalo, kam bude pacient dále směřován. Možností bylo několik. Chirurgické sekce, traumatologická ambulance, interní sekce, nebo pacient mohl být poslán rovnou domů. Během své praxe jsem vystřídal všechny výše zmíněné části urgentního příjmu. Pracovní doba i zde byla osm hodin, ale nebyl problém zůstat zde i déle. S některými doktory se dala domluvit i mimořádná směna třeba o víkendu. Zde jsme nepracovali pod sestrami, ale přímo pod doktory. Chodili jsme s nimi k pacientům, prováděli fyzikální vyšetření, a poté jsme se bavili o diagnózách a následné léčbě. Zde bych doporučil studentům, kteří pojedou na stáž příště, aby si pořídili vlastní fonendoskop. Není to jako v budějovické nemocnici, kde je fonendoskop na každé sesterně, ale každý lékař si nosí vlastní a ne všichni jsou příliš nadšení, když je mají půjčovat.

Po praxi v dětské nemocnici následovala poslední část stáže v Lotyšsku, a to dlouho očekávaný urgentní příjem. Tento urgentní příjem se skládal ze dvou triage míst, jednoho pro pacienty, kteří přišli sami, druhý pak pro pacienty, které přivezla záchranná služba. Poté zde byly stejně, jako v dětské nemocnici, interní a chirurgická sekce, traumatologická ambulance, kde se dělali drobné chirurgické zákroky, poté všeobecná, urologická a gynekologická ambulance a navíc ještě ARO sekce. Zároveň zde měli vlastní radiologickou část, kde se provádělo SONO, CT, nebo RTG.

Po seznámení s odděleními jsme si mohli vybrat, kde chceme trávit praxi. Tři dny jsme byli na

chirurgické sekci, kde se vesměs nedělalo nic jiného, než že se píchali kanyly a brala se krev. Zbytek praxe jsme pak trávili na ARO sekci. Do této sekce patřili všichni pacienti s polytraumatem, nebo kteří byli hemodynamicky nestabilní. V praxi to znamenalo, že nejčastěji zde byli pacienti s polytraumatem, cévní mozkovou příhodou, nebo akutním koronárním syndromem. Pracovní doba i zde byla osm hodin, ale po většinu času jsme zde zůstávali déle. Zaměstnanci zde pracovali ve dvacetičtyřhodinových směnách a nebyl problém domluvit si také na zkoušku takovouto směnu. Personál zde byl velice ochotný. Začlenili nás do kolektivu a nechávali nás pracovat, ze začátku pod dohledem, poté i samostatně a zároveň vše ochotně vysvětlovali. V této části praxe jsme se dostali i k výkonům, které jsme dosud nedělali, ale všechno jsme úspěšně zvládli.

Praxe jako celek byla velice přínosná. Pokud bych ale mohl nějak pozměnit plán praxe, tak bych odebral praxi na infekčním oddělení v dětské nemocnici a domácí péči. Myslím, že mnohem přínosnější by bylo, místo těchto dvou oddělení, být déle na urgentním příjmu, protože tři týdny tam sice dali opravdu hodně, ale přece by si to zasloužilo strávit tam více času. Anesteziologie a urgentní příjem v dětské nemocnici byly přínosem a myslím, že doba strávená tam byla akorát.

I přestože jsme trávili dost času na praxích, měli jsme i dost volného času pro sebe. Riga je hlavním a největším městem Lotyšska. Je zde spousta parků, muzeí, divadel, kaváren i možností ke sportování. Je jen na každém jak svůj volný čas využije a mohu říci, že jsme se opravdu nenudili.

Vypíchl bych možná jen skupinu Movement Spontaneous, což je skupina lidí organizující aktivity v přírodě. Spolu s Lukášem jsme se účastnili velikonočního nočního kayak tripu po řece Lielupe a stálo to opravdu za to. Takže pokud budě někdo v Lotyšsku a bude mít možnost někde se vydat s touto skupinou, velice doporučuji.

V poslední den pobytu v Rize jsme od Renaty dostali veškeré potřebné dokumenty, se všemi se rozloučili a vydali se na cestu domů. Opět jsme jeli autobusem z Rigy do Prahy, kam jsme dorazili 7. května.

Doma pak bylo ještě potřeba odevzdat některé dokumenty, vyplnit on-line Erasmus dotazník, znovu udělat test z angličtiny a napsat zprávu ze stáže.

Stáž byla velice přínosná a pro studenty, kteří uvažují, že by se jí zúčastnili, velice doporučuji.